

O p o n e n t s k ý p o s u d e k

na diplomovou práci

Diplomantka: **Martina Ulmanová**

Téma diplomové práce: **Notář v dědickém řízení (stav a perspektivy)**

Předložená diplomová práce je zpracována v rozsahu 57 stran vlastního textu. Součástí práce je seznam použité literatury, odborných článků, na které autorka odkazuje v textu práce, a to formou poznámek pod čarou. Celkově však její poznámkový aparát není moc obsáhlý. Kladně lze hodnotit autorčinu práci s judikaturou, kdy si vyhledala a pracovala s judikáty, které souvisejí se zvoleným tématem diplomové práce. Rovněž správně cituje právní předpisy. Práci je nutné vytknout tu skutečnost, že diplomantka neočíslovala, příp. jinak vhodně neoznačila, jednotlivé části své práce.

Diplomová práce je po formální stránce rozdělena do třech částí. Po formální stránce je práce rozdělena vhodně a diplomantka v podstatě vyčerpala zvolené téma. Práce je zpracována na základě dobrých znalostí platné právní úpravy a vybrané odborné literatury. Diplomová práce není popisná, naopak, autorka velmi zasvěceně přistoupila k vybranému tématu své práce a zabývala se rovněž praktickými dopady dané problematiky. První část práce je nejenom obecným úvodem, ale i zamyšlením nad historickým vývojem vztahu notářství a soudu na území České republiky. Na tuto část pak navazuje část druhá, kterou je možné považovat za těžiště práce. Je to část, která se zabývá stavem de lege lata a autorka v této části popsala notáře jako soudního komisaře. Tato část je pak dále rozčleněna do dalších kapitol, ve kterých se diplomantka zabývala pravomocí a příslušností k řízení o dědictví, pověřením příslušného notáře k projednání dědictví, zahájením řízení o dědictví, šetřením soudního komisaře v Centrální evidenci závětí, publikací závěti, rovněž neopomenula zmínit novinku – Zelenou knihu Dědictví a Závětí, kterou vydala Komise Evropských společenství. Velmi dobře zpracovala autorka kapitolu o neodkladných opatřeních a institutu „správce dědictví“, kde neopomenula zmínit i některé zajímavé otázky, které se v souvislosti se zavedením tohoto institutu objevily, a to např. na straně 25 práce uvádí, zda nedochází zavedením institutu „správce dědictví“ ustanoveného zůstavitelem k prolomení zásady nabývání dědictví smrtí zůstavitele, a to i v případě, že tato myšlenka byla převzata z článku J.Mikeše a J.Švestky. V dalších kapitolách autorka popsala předběžná šetření, zastavení dědického řízení, zjišťování okruhu dědiců, příp. jiných účastníků dědického řízení, zjišťování majetku a dluhů, postup soudního komisaře při

závěrečném jednání a při potvrzení a vypořádání dědictví. Poslední část práce, část třetí je závěrem, kde autorka stručně popisuje odlišnosti právních úprav dědictvého řízení v některých zemích (např. v Polsku, Itálii či Francii) a zaměřuje se především na právní úpravu na Slovensku, kterou diplomantka považuje za velice zajímavou a domnívá se, že by mohla být i určitou inspirací pro právní úpravu dědictvého řízení v České republice. V závěru práce kladně hodnotím autorčin přístup, kdy zaujala kritický postoj k návrhu nového občanského zákoníku, a to především k zásadě potvrzení dědictví dědicům podle jejich podílů.

Závěrem lze konstatovat, že předložená diplomová práce, splňuje jak po stránce obsahové, tak po stránce formální požadavky kladené na tento druh prací, a proto doporučuji její přijetí k ústní obhajobě.

Při ústní obhajobě doporučuji, aby se diplomantka zaměřila na tyto problémy:

1. Srovnání institutů „správce dědictví“ a „hereditas iacens“ ,
2. Návrhy diplomantky de lege ferenda.

V Praze dne 19.ledna 2006

JUDr. Dita Melicharová, Ph.D.
oponent